GENEROASA MOLIMĂ

(THE GIVING PLAGUE – 1988)

DAVID BRIN

Crezi c-o să mă înhaţi, aşa-i? Ei bine, vei avea o surpriză, deoarece sînt pregătit.

Ăsta-i motivul pentru care în portofelul meu exista o cartelă falsificată, afirmînd că am grupa sanguină AB Negativ, alături de un cartonaş MedicAlert ce precizează faptul că sînt alergic la penicilină, aspirină şi fenilalanină. Pe un alt cartonaş scrie că sînt un Savant Creştin[1], practicant şi cucernic. Toate aceste trucuri ar trebui să te domolească, atunci cînd va sosi momentul; şi va sosi destul de repede.

Chiar dacă va fi în joc supravieţuirea mea, tot nu voi lăsa pe nimeni să-mi înfigă acul de transfuzie în braţ. Niciodată! Nu din actualele bănci de sînge!

Oricum, am anticorpi. De aceea, ocoleşte-mă, SARD!. N-o să fiu fraierul tău. Nu-ţi voi fi vector purtător

Să ştii că-ţi cunosc punctele slabe. Eşti un diavol iscusit, totuşi fragil. Spre deosebire de TARP, nu rezişti la aer, arşiţă, ger, acizi şi baze. Singura ta rută este directă, prin intermediul sîngelui. De fapt, ce nevoie ai avea de alta? Crezi că deţii tehnica perfectă, aşa-i?

Cum te-a denumit Leslie Adgeson? „Stăpînul perfect? Modelul de perfecţiune al viruşilor?"

Îmi amintesc vremurile acelea, de demult, cînd HIV, virusul SIDA, îi impresionase pe toţi cu ingeniozitatea şi eficacitatea lui. Dar prin comparaţie cu tine, HIV nu era decît un măcelar grosolan, nu? Un dement înarmat cu un topor, un ageamiu ucigîndu-şi purtătorii, bazîndu-se pentru transmitere pe năravuri care, cu un oarecare efort, pot fi controlate de oameni. Ah, da, bătrînul HIV avea şmecheriile lui, dar pe lîngă tine? Un amator!

Gripa şi rinoviruşii sînt şi ei inteligenţi. Sînt prolifici şi se modifică rapid. Au învăţat de mult cum să-şi facă purtătorii să strănute şi să le curgă nasul, astfel încît victimele împrăştie suferinţa în toate direcţiile. De ase-

[1] *Ştiinţa Creştină (Christian Science) sistem religios, propovăduind vindecarea prin căi spirituale (n.tr).*

menea, viruşii gripei sînt mult mai isteţi decît cei ai SIDEI, deoarece, în general, nu-şi omoară gazdele: se mulţumesc să le facă vieţile mizerabile, în vreme ce tuşesc şi-şi împroaşcă vecinii cu infecţii.

Les Adgeson mă acuza într-una că antropomorfizez subiectele cercetărilor noastre. De altfel, reacţiona previzibil, ori de cîte ori venea în colţul meu de laborator şi mă găsea blestemînd, cu toată bogăţia epitetelor texano-mexicane, vreun nenorocit de fagocit neiertător. Mi-l pot reaminti, înălţînd o sprînceană şi comentînd sec cu accentul lui aparte:

— Virusul nu te poate auzi, Forry. Nu este conştient; ca să spunem adevărul, nu-i nici măcar viu. La urma urmei, nu-i decît un pachet de gene într-un înveliş proteinic.

— Aşa-i, Les, îi răspundeam eu. Dar gene **egoiste!** Dacă ar avea cea mai mică ocazie, ar pune stăpînire pe o celulă omenească, ar sili-o să producă armate întregi de noi viruşi, apoi ar fărîma-o, ieşind să atace alte celule. Poate că nu gîndesc. Poate că tot comportamentul lor a evoluat aşa dintr-un hazard. N-ai însă impresia că totul era plănuit? Ca şi cum mizeriile astea mititele ar fi **dirijate,** cumva, de cineva, pentru a ne face să suferim...? Pentru a ne omorî?

— Fii serios, Forry, zîmbea el înaintea ingeniozităţii mele de Lume Nouă. N-ai activa în domeniul ăsta, dacă n-ai considera că şi fagocitele sînt atrăgătoare, în felul lor.

Spilcuitul făţarnic! N-a aflat niciodată că viruşii mă fascinau din cu totul alt motiv. În lăcomia lor nesăţioasă, întrezăream o esenţă simplă, dar pură, de ambiţie, întrecînd-o pînă şi pe a mea. Absenţa unei minţi nu mă linişte prea mult. Dintotdeauna, am considerat că oamenii supraapreciază creierul.

*

Prima noastră întîlnire avusese loc cu cîţiva ani în urmă, cînd Les vizitase Austinul[1]. Încă de pe atunci, deţinea reputaţia unui Tînăr Genial şi, bineînţeles, am speculat ocazia. M-a invitat să mă alătur lui, în Oxford, şi acolo mă aflam acum, contrazicîndu-ne, regulat, dar în termeni amabili, în timp ce ploaia englezească ţîrîia peste straturile de trandafiri.

Les Adgeson... Înconjurat de prieteni diletanţi, şi etalînd pretenţii filozofice – Les vorbea în permanenţă despre eleganţa şi frumuseţea bleste-

[1] *Austin – capitala statului Texas (n. tr.).*

maţilor de viruşi. Pe mine însă nu m-a amăgit. Ştiam că era tot atît de înnebunit cît şi noi după premiul Nobel. Tot atît de obsedat de cercetare, căutînd bucăţica aceea specială din Puzzle-ul Vieţii, fragmentul ce avea să ducă la mai multe subvenţii, mai mult spaţiu de laborator, mai mulţi tehnicieni, mai mult prestigiu... ce avea să ducă la bani, poziţie şi, eventual, Stockholm.

Adgeson pretindea că nu-l interesau asemenea probleme. Era însă un făţarnic. Cum altfel continua să se extindă laboratorul lui, în toiul masacrării ştiinţei britanice de către Thatcher? Cu toate acestea, continua să joace teatru.

— Viruşii au partea lor buna, repeta el. Bineînţeles, la început sînt ucigaşi. Toţi noii patogeni încep astfel. Dar, în cele din urmă, sau omenirea dezvoltă mijloace de autoapărare, eliminînd ameninţarea, sau...

Oho, îi plăceau pauzele acelea dramatice!

— **Sau?** repetam eu, conform rolului.

— Sau ajungem la un compromis... poate chiar o alianţă.

Acesta era subiectul lui preferat **Simbioza!** Cita satisfăcut din Margulis[1] şi Thomas[2], pînă şi din Lovelock[3], pentru Dumnezeu! Respectul lui chiar şi pentru brute rele şi ticăloase, precum HIV, era de-a dreptul înspăimîntător.

— Vezi cum se integrează chiar în ADN-ul victimelor lui? reflecta el. După aceea, aşteaptă pînă cînd victima este atacată de un **alt** agent patogen. Atunci limfocitele T ale gazdei se pregătesc să reacţioneze şi să alunge invadatorul, dar acum o parte din mecanismele chimice ale celulei au fost preluate de noul ADN şi, în loc de două noi limfocite T, rezultă o droaie de viruşi SIDA.

— Şi ce dacă? am replicat eu. Exceptînd faptul că HIV este un retrovirus, aşa acţionează aproape toţi viruşii.

— Exact, dar gîndeşte-te mai departe, Forry. Imaginează-ţi ce se va întîmplă atunci cînd, în mod inevitabil, virusul SIDA infectează pe cineva

---

[1] *Margulis, Lynn (1938–): doctor în genetică cu studii şi cercetări asupra originii şi evoluţiei celulelor eucariote, geneticii citoplasmei, evoluţiei căilor biochimice în celule (n.tr.).*

[2] *Thomas, Donald (1935–): doctor în microbiologie cu studii şi cercetări asupra biochimiei viruşilor, sintezei macromoleculare a viruşilor oncogeni (n.tr.).*

[3] *Lovelock, James Ephraim (1919–): licenţiat şi doctor în ştiinţe, doctor în filozofie, membru corespondent al Institutului Regal de Chimie, fost profesor la universităţile Harvard, Yale, Bayler etc. (n.tr.).*

al cărui material genetic îl face invulnerabil!

— Cum, adică reacţiile anticorpilor sînt atît de prompte încît îl pot opri? Sau limfocitele T resping invazia?

Oh, cît de blestemat, de **superior** vorbea Les, atunci cînd era surescitat!

— Nu, nu, gîndeşte-te! mă îndemna. Vreau să zic invulnerabil **după** infectare. **După** ce genele virale s-au integrat în cromozomii lui. Numai că, în acest individ, anumite **alte** gene **opresc** noul ADN să declanşeze sinteza virală. Nu se mai produc viruşi noi. Nu se mai distruge celula. Însă acum el posedă noul ADN...

— Doar în cîteva celule..

— Corect. Dar să presupunem că una dintre ele este o celulă sexuală. Şi să mai presupunem că individul respectiv zămisleşte, cu gametul acela, un copil. Atunci, **fiecare** celulă a copilului poate conţine **atît** trăsătura invulnerabilităţii, **cît şi** noile gene virale! Ia gîndeşte-te, Forry. Deţii acum un nou tip de fiinţă umană! Unul care nu poate fi ucis de SIDA. Şi totuşi posedă toate genele SIDA, şi poate produce proteinele acelea ciudate şi fantastice... Bineînţeles, majoritatea lor vor fi neexprimate sau inutile. Dar acum genomul acestui copil, şi al descendenţilor lui, conţine mai multă **varietate...**

În timpul peroraţiei lui, cădeam deseori pe gînduri. Oare chiar credea că-mi explica totul pentru prima oară? Deşi respectă ştiinţa americană, englezii au tendinţa de a considera că sîntem înapoiaţi în privinţa aspectului filozofic. De cîteva săptămîni îi remarcasem interesul manifestat în direcţia respectivă şi mă documentasem cu atenţie.

— Vrei să spui că unele tipuri de cancer ereditar s-ar datora genelor? l-am întrebat sarcastic. Există dovezi că anumite oncogene au fost iniţial introduse de către viruşi în genomul uman, aşa cum zici tu. În felul ăsta, cei care moştenesc tendinţă la artrită reumatoidă s-ar putea să fi căpătat şi gena lor.

— Exact! Viruşii respectivi s-ar putea să fi dispărut, dar ADN-ul lor continuă să trăiască... în al nostru!

— Mda... Şi mult au mai avut de cîştigat oamenii de-aici! Doamne, cum îi mai uram expresia de infatuare (I s-a şters de pe chip în cele din urmă, nu?).

Les apucă o bucată de cretă şi scrise pe tablă:

INOFENSIV → UCIGAŞ! → BOALĂ → INCONVENIENŢĂ → INOFENSIV

— Acesta este modul clasic de interacţiune al unei specii purtătoare cu un patogen nou, în special cu un virus. Fiecare săgeată reprezintă un stadiu al mutaţiei şi selecţiei adaptive.

Mai întîi, o formă nouă a unui microorganism inofensiv pînă atunci trece de la purtătorul anterior – să zicem, o specie de maimuţe – la altul, de pildă, oamenii. Bineînţeles, la început, noi nu deţinem apărări adecvate. Sîntem decimaţi, aşa cum a făcut sifilisul în Europa, în secolul şaisprezece, ucigînd însă în cîteva zile, nu în ani... într-o orgie de hrănire a celulelor, care, de fapt, nu-i un **modus** foarte eficient pentru un patogen. La urma urmei, doar un parazit vorace îşi omoară gazda atît de iute.

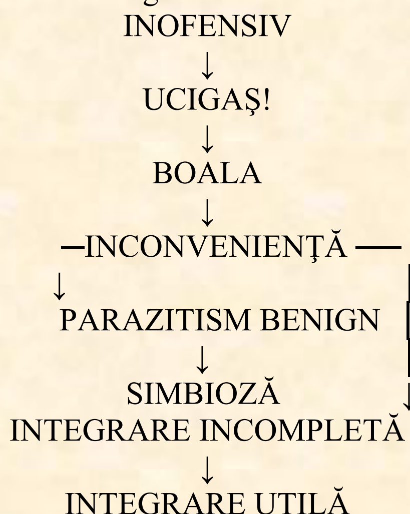
După aceea, urmează o perioada grea, atît pentru gazdă cît şi pentru parazit, fiecare străduindu-se să se adapteze celuilalt. Faza respectivă se poate compara cu un război. Deşi, privită din alt punct de vedere, **poate** fi considerată o **negociere** prelungită.

Am pufnit dezgustat:

— Rahat mistic, Les! Sînt de acord cu schema ta; însă corectă este analogia cu războiul. De asta se finanţează laboratoare cum este al nostru. Ca să nu descopere arme mai bune.

— Hmmm... Posibil. Uneori, Forry, procesul arată cu totul altfel...

Se întoarse şi desenă alta diagramă:

— Este clar că schema e identică celeilalte, pînă în punctul dispariţiei bolii iniţiale.

— Sau al ascunderii ei...

— Bineînţeles. Aşa cum **E coli** s-a refugiat în măruntaiele noastre. Fără îndoială, cu multă vreme în urma, mulţi strămoşi de-ai noştri au fost ucişi de strămoşii lui **E coli**, înainte de-a deveni simbionţii utili de acum, care ne ajută la digerarea hranei

Pun prinsoare că şi la viruşi se aplică acelaşi mecanism. Cancerele ereditare şi artritele reumatoide reprezintă doar dificultăţi temporare. În cele din urmă, genele respective vor fi integrate confortabil. Ele vor face parte din diversitatea genetică ce ne pregăteşte pentru următoarele înfruntări.

Cred chiar că aşa au apărut multe dintre genele oamenilor, pătrunzînd mai întîi ca invadatori în celulele noastre...

*

Nebun blestemat! Din fericire, n-a încercat să împingă prea mult direcţia cercetărilor noastre către dreapta schemei lui fermecate. Tînărul Genial cunoştea destule despre sponsori. Ştia că aceştia nu erau interesaţi să ne subvenţioneze pentru a dovedi că, parţial, ne tragem cu toţii din viruşi. Ei doreau, şi doreau **mult,** să avansăm în direcţia luptei cu înseşi infecţiile virale.

De aceea, Les îşi orienta echipa asupra vectorilor.

Exact, vouă, viruşilor, vă trebuie vectori, nu? Păi, dacă omorîţi pe cineva, aveţi nevoie de o barcă de salvare, ca să puteţi părăsi corabia pe care aţi scufundat-o şi să ajungeţi la o **nouă** şi nefericită victimă. Barca este necesară şi pentru cazul cînd gazda se dovedeşte viguroasă, şi vă izgoneşte – trebuie să plecaţi în altă parte. Mereu pe picior de ducă...

Ce dracu', chiar dacă aţi face armistiţiu cu un corp omenesc, aşa cum a sugerat Les, tot aţi dori să vă răspîndiţi... Colonişti de profesie, bestii mititele...

Ştiu, ştiu... Nu-i altceva decît selecţie naturală. Aceia care, accidental, găsesc un vector bun se împrăştie. Cei care nu găsesc... asta este. Totuşi, pare atît de misterios... Uneori, mi se pare că **realmente** ar exista un scop.

Deci, guturaiul ne face să strănutăm. Tifosul produce diaree. Varicela se manifestă prin apariţia de vezicule care, uscîndu-se, se cojesc şi zboară, fiind inhalate de apropiaţii bolnavului. Toate acestea sînt căi foarte bune de părăsire a corabiei. De colonizare...

Cine ştie? Oare vreun virus din trecut a cauzat umflarea buzelor creînd astfel dorinţa sărutatului? Ha-ha-ha! Poate că ăsta-i unul din cazurile „integrării utile" a lui Les... reţinem trăsătura respectivă mult timp după

dispariţia patogenului vinovat! Ce mai idee!

Deci, laboratorul nostru a primit o subvenţie importantă pentru studiul vectorilor. Aşa ai fost descoperit, SARD! Les alcătuise o diagramă uriaşă, inventariind toate posibilităţile de transmitere ale unei infecţii între indivizi, şi ne pusese să le cercetăm pe toate, una cîte una.

Infecţia prin transmitere directă – prin intermediul sîngelui – şi-a oprit-o lui. Avea motive personale...

În primul rînd, Les era **altruist.** Îl îngrijora răspîndirea panicii şi a zvonurilor nefondate, referitoare la rezervele de sînge ale Marii Britanii. Unii bolnavi amînau operaţii absolut necesare. Se vorbea despre iniţierea, în Anglia, a unei acţiuni începute de bogătaşii din Statele Unite – stocarea propriului sînge, într-un efort stupid şi costisitor de a evita utilizarea băncilor de sînge, în eventualitatea unei spitalizări.

Toate acestea îl alarmau pe Les. Cu adevărat neplăcut era însă faptul că numeroşi donatori potenţiali se fereau de a dona sînge, datorită unor zvonuri prosteşti, ce afirmau că te puteai infecta în decursul recoltării.

Ce naiba, niciodată n-aţi păţit nimic pentru că aţi **donat** sînge... cel mult o uşoară ameţeală şi poate ceva bubuliţe, de la toţi biscuiţii şi ceaiurile cu care vă îndoapă după aceea. Cît despre posibilitatea infectării cu HIV din sîngele **primit,** noile teste anticorpi rezolvau şi problema respectivă. Totuşi, zvonurile se răspîndeau.

O naţiune trebuie să aibă încredere în rezervele ei de sînge. Les dorea să elimine, o dată pentru totdeauna, suspiciunile acelea absurde, elaborînd un studiu definitiv. Nu era însă unicul motiv pentru care voia să cerceteze vectorul sînge.

— Există, bineînţeles, unele chestii păcătoase, de pildă SIDA, care folosesc vectorul ăsta. Dar, continuase el excitat, aici este locul unde i-aş putea găsi pe cei de demult. Pe viruşii care **aproape** au încheiat procesul de transformare în benign. Cei selectaţi atît de bine încît stau în umbră, aproape fără să-şi deranjeze purtătorii. Poate voi avea norocul să găsesc unul în comensualism! Unul care să **ajute** corpul omenesc!

— Un comensual uman nedescoperit, pufnisem eu, neîncrezător

— De ce nu? Dacă nu există semne ale unei boli, de ce să-l fi căutat cineva? Dă-ţi seama, Forry, s-ar putea deschide un nou domeniu!

Fară să vreau, eram impresionat. La urma urmei, aşa îşi dobîndise renumele de Tînăr Genial, prin acele sclipiri intuitive, pe jumătate nebuneşti. Nu voi afla niciodată cum de n-au izbutit să i le reprime la Oxbridge, însă reprezenta unul dintre motivele pentru care mă alăturasem lui, şi laborato-

rului său, şi mă străduiam din răsputeri să figurez în calitate de colaborator, pe lucrările lui.

De aceea, îi urmăream îndeaproape cercetările. Păreau atît de dubioase, pur şi simplu stupide... Ştiam însa că s-ar putea să rodească, în cele din urmă.

Aşa încît, eram pregătit atunci cînd, într-o bună zi, Les m-a invitat să particip la o conferinţă, în Bloomsbury. În sine, manifestarea era o rutină, dar îl simţeam, de-abia rezistînd să nu-şi descarce sufletul. După simpozion, am pornit în plimbare pe Charing Cross Road, pînă la o pizzerie, îndeajuns de depărtată de Universitate ca să nu întîlnim nici un coleg – doar cei care aşteptau deschiderea stagiunii în Leicester Square.

Cu glas întretăiat, Les m-a pus să jur păstrarea secretului. Îi trebuia un confident, iar eu eram extrem de mulţumit să joc rolul respectiv.

*

— În ultima vreme, începu el după ce comandasem meniul, am chestionat mai mulţi donatori de sînge. Se pare că în timp ce unii s-au speriat şi n-au mai îndrăznit să doneze, băncile de sînge au fost completate prin contribuţii sporite din partea unui nucleu de donatori cu vechime.

— Minunat, am comentat eu. Aşa şi credeam. N-aveam nici un fel de obiecţie împotriva unor rezerve corespunzătoare de sînge. Pe cînd eram în Austin, mă bucuram văzîndu-i pe oamenii care mergeau spre autobuzul Crucii Roşii, atîta vreme cît nimeni nu-mi solicita să contribui. N-aveam nici timp, nici tragere de inimă, aşa încît evitasem, spunînd tuturor ca fusesem bolnav de malarie.

— Am dat peste un tip interesant, Forry. Se pare că a început să doneze pe cînd avea douăzeci şi cinci de ani, în timpul bombardării Londrei. Pînă acum, trebuie să fi contribuit cu vreo sută şaptezeci, o sută optzeci de litri.

Am făcut un rapid calcul mental.

— Stai puţin! Înseamnă c-a depăşit limita de vîrstă.

— Exact! A recunoscut, atunci cînd l-am asigurat că totul va rămîne strict confidenţial. Se pare că **n-a dorit** să înceteze după împlinirea vîrstei de şaizeci şi cinci de ani. Este un bătrîn viguros... acum cîţiva ani, a suferit o mică operaţie, dar se ţine bine. De îndată ce secţia locală a Donatorilor Onorifici a organizat o petrecere, sărbătorindu-i retragerea, moşul s-a înregistrat la o bancă de sînge din alt comitat, declarînd alt nume şi altă

vîrstă!

— Ciudat... Totuşi, pare inofensiv. Bănuiesc că-i place să simtă că este nevoie de el. Fac prinsoare ca flirtează cu surorile, şi-l încîntă gustările gratuite... este un fel de sindrofie bilunară pe care se poate bizui oricînd, cu participanţi binevoitori, ce-l apreciază.

Hei, faptul că sînt un tip egoist nu înseamnă că nu pot extrapola comportarea altruiştilor. Asemenea majorităţii profitorilor, am un instinct corect în privinţa motivaţiilor fraierilor. Oamenii ca mine trebuie să cunoască chestiile astea.

— La început aşa am crezut şi eu, încuviinţă Les. Am mai descoperit cîţiva asemănători lui şi am decis să-i numesc „împătimiţi”. Iniţial, n-am făcut nici o legătură între ei şi **celălalt** grup „convertiţii”.

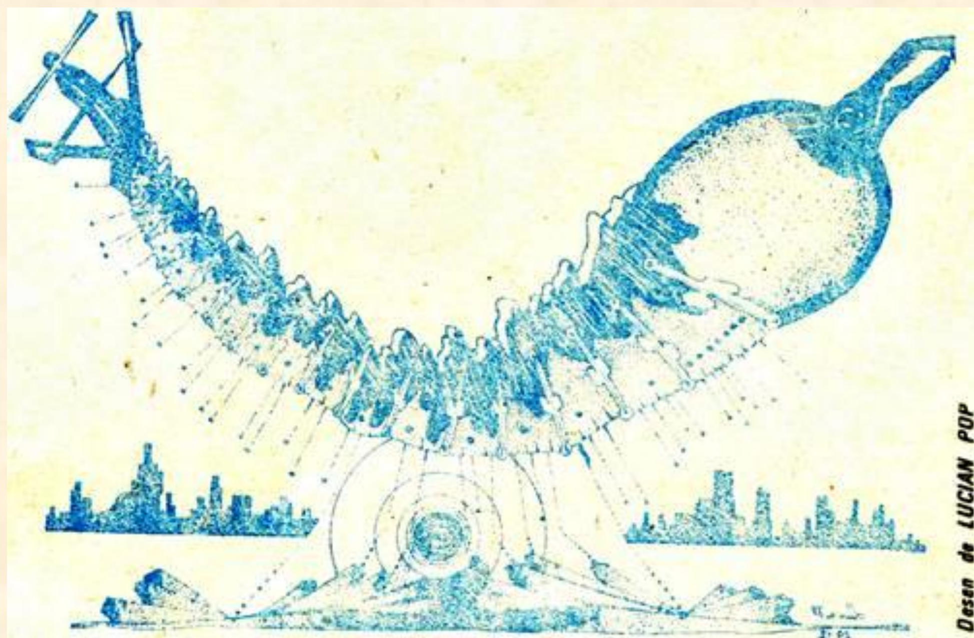
— Convertiţi?

— Da, convertiţi. Indivizi care brusc, au devenit donatori de sînge – atenţie! – curînd după ce ei înşişi au suferit o intervenţie chirurgicală.

— Poate că în felul ăsta achită o parte din cheltuielile de spitalizare...

— Hmm, nu prea cred. Ai uitat ca domeniul sănătăţii este public? Iar în privinţa pacienţilor din clinici particulare, ipoteza ta ar fi valabilă numai pentru primele donări.

— Atunci... recunoştinţă? Sentimentul îmi era străin, dar în principiu înţelegeam despre ce era vorba.

— Poate. Este posibil ca, după ce au simţit aripa morţii, unora să le fi sporit conştiinţa şi să hotărască să devină cetăţeni mai buni. La urma urmei, o jumătate de oră, petrecuta de cîteva ori pe an, la o bancă de sînge, nu-i un preţ prea mare pentru...

Zeflemist ipocrit! Bineînţeles că **el** era donator. Les continuă să bată cîmpii despre datoria cetăţeneasca şi alte aiureli, pînă după ce chelneriţa a adus pizza şi alte două pahare cu bitter. Asta l-a oprit pentru moment însă după ce fata a plecat, mi s-a adresat cu ochi strălucind.

— Nu, Forry! Nu era vorba despre achitarea notelor de plată, şi nici măcar de recunoştinţă. Cel puţin, în cazul unora dintre ei. Ceea ce li s-a întîmplat a fost mai important decît dezvoltarea conştiinţei. Au fost **convertiţi,** Forry. Au început prin a deveni donatori onorifici, dar nu s-au oprit aici! Aparent, în toate cazurile respective a avut loc **o transformare de personalitate.**

— Cum adică?

— Vreau să spun că o parte însemnată dintre indivizii care au suferit o operaţie chirurgicala în ultimii cinci ani pare să-şi fi schimbat întreaga atitudine socială! După ce au devenit donatori de sînge, şi-au sporit contribuţiile pentru ajutorul săracilor, s-au alăturat organizaţiilor Parent-Teacher[1] şi Boy Scout[2], au devenit activi în Greenpeace[3] şi Save the Children[4]...

— Concluzia, Les... Care-i concluzia ta?

— Concluzia mea? Clătină din cap. Să fiu sincer, unii din tipii aceştia se comportau ca nişte împătimiţi după **altruism.** Atunci, Forry, mi-am dat seama că s-ar putea să fie vorba de un nou vector.

Aşa a spus, pur şi simplu! Evident, l-am privit inexpresiv.

— Un vector! gîfîi el. Lasă tifosul, varicela sau guturaiul. Ăia sînt

---

[1] Parent-Teacher *(Părinte-Profesor): organizaţie americană, fondată în 1897. Cuprinde aproximativ 6.000.000 de membri părinţi, profesori, studenţi şi alte persoane interesate în reunirea forţelor din familie, şcoală şi societate, în vederea integrării cît mai bune a copiilor în viaţă (n.tr).*

[2] Boy Scout *(Cercetaşi) – organizaţie americană, fondată în 1910. Cuprinde aproximativ 5.000.000 de membri şi constituie un program educaţional pentru dezvoltarea fizică şi intelectuală a copiilor şi tinerilor (n.tr).*

[3] Greenpeace *(Pacea Verde) – organizaţie internaţională, fondată în 1979. Cuprinde peste 500.000 de membri, care consideră că pentru stoparea distrugerii mediului ambiant nu sînt suficiente protestele verbale (n.tr).*

[4] Save the Children *(Salvaţi copiii) – organizaţie internaţională, fondată în 1932, cu scopul ajutorării copiilor, familiilor sau comunităţilor subdezvoltate, sau care au fost victimele unor dezastre ori calamităţi naturale (n.tr).*

amatori de duzina! Fraierul, dîndu-se în vileag cu strănuturile, cojiţele şi cufurelile lor. Este adevărat, SIDA se foloseşte de sînge şi sex, dar e atît de sălbatică, încît ne-a obligat s-o băgăm în seama, să inventăm teste şi să începem lungul şi lentul proces de izolare. Pe cînd SARD...

— Sardea?

— S-A-R-D, zimbi Les Aşa am botezai noul virus pe care l-am izolat, Forry. Este acronimul de la „Sindromul Altruismului Risipitor Dobîndit”. Îţi place?

— Deloc... Vrei să zici că există un virus care afectează **mintea** omului? Şi într-un mod atît de complicat? Eram neîncrezător şi, în acelaşi timp, de-a dreptul înspăimîntat. Dintotdeauna, încercasem o senzaţie neplăcută faţa de vectori şi viruşi. Acum, Les mă îngrozise, pur şi simplu.

— Nu... bineînţeles ca nu, rîse el. Consideră o posibilitate mai simplă. Dacă, într-o bună zi, un virus a descoperit o modalitate de a-i face pe oameni să doneze sînge din **plăcere?**

Cred că m-am mulţumit să clipesc, incapabil de altă reacţie.

— Gîndeşte-te, Forry! Gîndeşte-te la bătrînul acela, despre care ţi-am povestit mai devreme. Îmi spunea că din două în două luni, chiar înainte de-a i se permite să doneze iarăşi, are senzaţia că se simte „tulbure pe dinăuntru”. Senzaţia dispare după prima donare!

— Afirmi că de fiecare dată cînd donează sînge, îşi **slujeşte** de fapt parazitul, asigurîndu-i un vector în alţi purtători...?

— Da, noii purtători fiind supravieţuitorii unor intervenţii chirurgicale, deoarece spitalul le-a făcut transfuzii cu sînge proaspăt pus la dispoziţie de generozitatea bătrînului! Ei sînt infectaţi! Numai că acesta e un virus subtil, nu un ticălos lacom, ca SIDA, sau chiar guturaiul. Stă în umbră... Cine ştie, poate chiar a atins un nivel de **comensualism** cu purtătorii lui – atacînd organismele invadatoare, sau..

Zări privirea de pe chipul meu şi flutură din mînă:

— Bun, o ipoteză exagerată, recunosc. Dar, atenţie! Deoarece nu există simptome ale unei boli, nimeni nu s-a gîndit, pînă acum, să caute virusul ăsta...

*

Dintr-o dată, mi-am dat seama. **A izolat virusul,** înţelegînd imediat ce putea însemna asta, profitor şi carierist. Îmi făceam deja fel de fel de scheme, întrebîndu-mă cum puteam apărea colaborator la lucrarea lui Les,

atunci cînd avea s-o publice. Eram atît de absorbit de aceste probleme, încît, pentru cîteva clipe, i-am scăpat cuvintele.

— ...ăsta, ajungem la partea interesantă. Ştii ce va crede un individ normal, egoist şi votînd pentru Tory[1], cînd va constata că simte nevoia acută să doneze sînge?

— Hmm, am reflectat eu. C-a fost deocheat? Hipnotizat?

— Prostii! pufni Les. Nu ăsta-i mecanismul psihologiei umane. Nu, oamenii au tendinţa de-a face **o mulţime** de lucruri fără motivaţie. Totuşi, le trebuie justificări şi, de aceea, **raţionează!** Dacă n-au la îndemînă un motiv evident pentru comportamentul lor, **inventează** unul, preferabil unul care să-i ajute să se vadă într-o lumină mai bună. Ego-ul este o chestiune puternică, amice!

Hei, m-am gîndit. **Nu-nvăţa găina să facă ouă.**

— Altruism, am rostit cu glas tare. Se vor trezi alergînd cu regularitate la banca de sînge. Atunci, vor trage concluzia că vinovată este **bunătatea** lor... Vor fi mîndri. Se vor lăuda...

— Exact! Şi pentru ca sînt mîndri, ba chiar ipocriţi în legătură cu nou-descoperita lor generozitate, vor tinde s-o **extindă,** s-o introducă şi în alte domenii ale vieţii lor!

— Un virus al altruismului! am şoptit uluit. Iisuse, Les, cînd vom anunţa...

M-am oprit, văzîndu-i în-cruntătura bruscă şi, imediat, m-am gîndit că făcusem o gafă, rostind cuvintul acela „vom”. Desigur, nu era vorba de aşa ceva. Dintotdeauna, Les fusese gata să-şi împartă succesul. Nu... reţinerea lui era cauzata de motive mult mai serioase.

[1] *Tory: partidul conservator din Marea Britanie (n.tr.).*

— Nu încă, Forry. Deocamdată nu putem publica aşa ceva.

— De ce nu?! am scuturat din cap. Este o descoperire măreaţă, Les! Dovedeşte tot ceea ce spuneai pînă acum, simbioza şi toate chestiile acelea. Ar putea fi rost şi de un Nobel!

Greşisem, pomenind cu glas tare Ţelul Suprem. Însă Les parcă nici nu mă auzise. La dracu'! Dacă, aidoma celor mai mulţi biologi, ar fi fost şi el ademenit de visul Stockholmului, mai mult decît de orice altceva... Dar nu! Vedeţi, Les era un altruist înnăscut

A fost vina **lui,** înţelegeţi? El şi blestemata lui de virtute m-au împins să reflectez asupra următorului pas.

— Nu pricepi, Forry? Daca publicăm ceva, se va inventa un test anticorpi pentru virusul SARD. Deţinătorii lui nu vor mai putea dona sînge, exact ca purtătorii de SIDA, sifilis sau hepatită. Iar asta ar însemna o tortură incredibil de crudă pentru sărmanii împătimiţi şi purtători.

— **Dă-i dracului** de purtători! am răcnit. Cîţiva clienţi au privit către masa noastră. Cu un efori disperat, am coborît nivelul vocii. Les, purtătorii vor fi declaraţi **bolnavi,** nu? Deci, vor fi puşi sub supraveghere medicală. Şi, dacă pentru a se simţi mai bine nu-i necesar decît să **sîngereze** regulat, atunci le vor da lipitori domesticite!

— Inteligent, zimbi Les. Dar asta nu-i singurul, nici măcar principalul meu motiv, Forry... Nu, sînt hotărît, deocamdată nu public nimic. Nu pot permite nimănui să oprească maladia aceasta. Trebuie să se răspîndească, să devină o epidemie. O pandemie!

L-am privit şi, zărindu-i ochii, am înţeles că nu era doar un simplu altruist. Les contactase cea mai perfidă dintre bolile umane: Complexul Mesia. El dorea să salveze omenirea.

— Nu-nţelegi? se precipită el. Egoismul şi lăcomia distrug planeta, Forry! Dar natura găseşte întotdeauna o cale, şi acum simbioza ne oferă o ultimă şansă, ocazia finală de a deveni oameni mai buni, de-a învăţa să cooperăm înainte ca să fie prea tîrziu!

Cu ce ne-au ajutat chestiunile acelea cu care ne tot mîndrim, lobii noştri prefrontali, crîmpeiele de materie cenuşie aflate deasupra ochilor, care ne fac mai inteligenţi decît animalele? Mai cu nimic. Nu prin **gîndire** vom rezolva crizele secolului 20. Sau, mai exact, nu le vom rezolva numai cu gîndirea. Ne mai trebuie ceva.

Forry, sînt sigur că acel altceva este SARD. Trebuie să păstrăm însă totul secret, cel puţin pînă se infiltrează atît de bine în rîndurile populaţiei, încît nu va mai exista cale de întoarcere

Am înghiţit un nod.

— Cît? Cît vrei să mai aştepţi? Pînă va începe să afecteze rezultatele votărilor? Pînă la următoarea alegere?

Las înălţă din umeri.

— Oh, cel puţin... Cinci ani, poate şapte... Vezi, virusul prezintă tendinţa de a se instala numai la persoanele recent operate şi, în general, vîrstnice. Din fericire, acestea sînt adeseori influente. Genul care votează pentru Tory...

Continua să vorbească. L-am ascultat cu jumătate de ureche, ajunsesem deja la concluzia fatală... O aşteptare de şapte ani, pentru o nenorocită de colaborare, făcea descoperirea respectivă inutilă carierei şi ambiţiilor mele.

Bineînţeles, aş fi putut să public **eu** secretul lui Les, acum, după ce-l aflasem. Dar acest lucru l-ar fi îndîrjit şi, oricum, ar fi căpătat creditul descoperirii. Oamenii tind să-i ţină minte pe inovatori, nu pe gălăgioşi.

Am achitat nota şi-am pornit către staţia Charing Cross, de unde puteam lua metroul spre Paddington, iar de acolo la Oxford. Pe drum ne-a surprins o aversă neaşteptată şi ne-am adăpostit la taraba unui vînzător de îngheţată. Pe cînd aşteptam, am cumpărat două îngheţate. Îmi reamintesc perfect că Les a avut fragi. Îngheţata mea era cu zmeură.

În vreme ce Les vorbea, absorbit, despre planurile lui de cercetare, o pată mică, roz, i-a colorat colţul gurii. Mă prefăceam că-l ascult, însă mintea mea era deja preocupată de alte probleme, planuri de-abia încolţite şi scenarii posibile de comitere a unei crime.

*

Bineînţeles, urma să fie crima perfectă.

Filmele poliţiste trăncănesc într-una despre „mobil, armă şi circumstanţe”. Ei bine, mobilul meu era limpede, însă era atît de îndepărtat şi obscur încît, cu siguranţă, nu l-ar fi remarcat nimeni.

Arme? Ce dracu’, lucram într-un domeniu doldora de arme. Existau otrăvuri şi patogeni din belşug. Prin firea profesiei, sîntem extrem de prudenţi dar, ce să-i faci, se mai întîmplă şi accidente... acelaşi lucru fiind valabil şi în cazul circumstanţelor.

Exista, desigur, şi o imperfecţiune. Reputaţia Tînărului Genial era atît de mare, încît, chiar dacă reuşeam să-l omor, nu îndrăzneam să-mi anunţ imediat descoperirea. Lua-l-ar dracu’, toţi aveau să presupună că oricum

era opera lui, sau cel puţin „conducerea” sa, de aici, din laborator, dusese la descoperirea lui SARD. În plus, prea multă faimă pentru mine la scurt timp după decesul său **ar fi putut** trezi bănuieli

Din aceste motive, Les avea să beneficieze de întîrzierea prevăzută. Poate nu chiar şapte ani, doar trei, sau patru, timp în care urma să revin în State, să iniţiez o altă direcţie de cercetare, apoi, cu subtilitate, să-mi dirijez propriile cercetări, astfel încît să acopăr toate punctele recent ignorate de inspiraţiile uluitoare ale lui Les. Întîrzierea nu mă bucura, dar după perioada aceea, totul urma să pară în întregime opera mea. **Aici,** Forry n-avea să mai fie doar colaborator, nu, dom’le!

Frumuseţea era că nimeni n-avea să se gîndească la o legătură între mine şi moartea tragică a colegului şi prietenului meu, petrecută cu ani în urmă. La urma urmei, nu tocmai dispariţia lui îmi întîrziase binemeritata afirmare? „Ah, dacă sărmanul Les ar fi trăit să te vadă triumfînd!”, aveau să spună concurenţii mei, înghiţindu-şi fierea invidiei şi privindu-mă cum împachetez pentru Stockholm.

Bineînţeles, nimic din toate acestea nu mi se citeau pe chip sau în vorbă. Amîndoi continuam să rezolvăm problemele cotidiene. Însă, aproape zilnic, rămîneam mult timp după program, ajutîndu-l pe Les la proiectul „nostru” secret. Perioada respectivă a fost amuzantă în felul ei, iar Les nu mai contenea cu laudele în privinţa modului tacticos, nespectaculos dar metodic, în care îi transpuneam în viaţă ideile.

Aranjam totul pe îndelete, ştiind că Les nu se grăbea. Laolaltă, am adunat date. Am izolat, ba chiar am cristalizat virusul, am obţinut difracţii cu raze X, am efectuat studii epidemiologice, totul în cea mai desăvîrşită taină.

— Uluitor, exclama el, descoperind felul în care virusul SARD îşi obliga purtătorii să simtă nevoia „donării”. Pălăvrăgea elocvent, precipitat, despre mecanisme elegante, atribuindu-le selecţiei aleatoare, însă pe care eu nu puteam, superstiţios fiind, să nu le consider determinate de forme de inteligenţă teribil de perfide. Cu cît aflam subtilitatea şi eficacitatea tehnicilor lui, cu atît Les devenea mai admirativ, iar eu uram şi mai mult pacheţelele acelea de ARN şi proteină.

Faptul că virusul părea atît de inofensiv – Les îl considera chiar comensual – mă determina să-l detest şi mai mult. Ba chiar mă făcea să fiu mulţumit de planurile mele. Mulţumit că aveam să-l opresc pe Les în încercarea lui de-a da frîu liber lui SARD.

Urma să salvez omenirea de acest viitor stăpîn de marionete. Era

adevărat, îmi întîrziam avertismentul pentru a se potrivi şi scopurilor mele. Însă aveam totuşi s-o fac... şi mai curînd decît plănuise candidul meu compatriot.

Les habar n-avea că pregătea fundalul cercetărilor care urmau să mă încununeze de succes. Fiecare intuiţie, orice „Evrika!”, ale sale erau consemnate în carneţelul meu, alături de şirurile monotone de experimente. Între timp scotoceam printre armele disponibile.

În cele din urmă, mi-am ales drept agent o specie extrem de virulentă a malariei.

*

În Texas avem un vechi proverb: „O găină nu-i decît calea oului de-a face alte ouă”

Pentru un biolog familiarizat cu toţi termenii latino-elenizaţi, proverbul acesta are o versiune mult mai „elegantă”. Umanii sînt „zigoţi”, alcătuiţi din celule diploide ce conţin 46 de cromozomi pereche... exceptînd celulele haploide sexuale, „gameţii”. Gameţii masculi formează sperma, iar cei feminini, ovulul, fiecare conţinînd numai 23 de cromozomi.

Deci, biologii spun că „un zigot nu-i decît calea unui gamet de-a face alţi gameţi”

Deştept, nu? Dovedeşte însă cît de dificil este, în natură, să identifici o Cauză Primordială... un nucleu al puzzle-ului, un termen de referinţă pentru toţi ceilalţi. La urma urmei, ce a fost mai întîi, oul sau găina?

Un cunoscut de-al meu, amator de science-fiction, mi-a povestit o istorioară citită de el, în care se dovedea că unicul scop al omenirii – creierele şi toate celelalte – era de a fi organismul constructor de nave interstelare, cu ajutorul cărora **muştele domestice** puteau migra şi coloniza galaxia.

Dar ideea aceea nu însemna nimic pe lîngă ce credea Les Adgeson. El vorbea despre animalul uman, parcă descriind Organizaţia Naţiunilor Unite. Pornind de la **E coli** din măruntaiele noastre, trecînd pe la mitocondriile care ne energizează celulele, pînă la însuşi conţinutul ADN-ului nostru... Les le vedea pe toate ca un stup uriaş de compromisuri, negocieri şi **simbioze.** El aprecia că majoritatea conţinutului cromozomilor noştri provenea de la invadatori din trecut.

Simbioză? Imaginea pe care reuşise să mi-o creeze în minte era cea a unor **păpuşari** minusculi, trăgîndu-ne şi deplasîndu-ne cu firele lor din

proteină, transformîndu-ne în marionete ce dansau după muzica lor, conform unui plan răutăcios şi egoist

Iar tu, **tu** erai cel mai ticălos! Precum majoritatea cinicilor, păstram o încredere secretă în natura umană. Da, cei mai mulţi oameni sînt nişte porci... Am cunoscut dintotdeauna acest adevăr. Cu toate că sînt un profitor, cel puţin sînt îndeajuns de cinstit s-o recunosc.

Apoi ai apărut tu, blestemat să fii! Tu-i **faci** pe oameni să se comporte aşa. După ce ai terminat, nu mai rămîne nici un secret. Nici un colţişor nu se poate apăra înaintea cinismului tău. Doamne, cît am ajuns să te urăsc!

Aşa cum am ajuns să-l urăsc pe Leslie Adgeson Planurile mele, campania mea strălucitoare vă viza pe amîndoi. În acele ultime zile ale inocenţei, mă simţeam, oh, atît de înverşunat şi hotărît!

Finalul a fost dezamăgitor. N-am avut vreme să-mi închei pregătirile, să aranjez capcana, ciobul acela tăios de sticlă, muiat în concentraţia exactă de microorganisme ucigaşe. Deoarece, atunci a sosit COPAIC, chiar înainte de a-mi putea exercita opţiunea de asasin.

COlaps Pulmonar Auto-Imunitar Catastrofic... acronimul unei orori pe lîngă care SIDA părea un iritant minor. La început, era de nestăvilit. Vectorii lui erau complet necunoscuţi, iar agentul cauzal sfida orice încercare de izolare.

De data aceasta, boala cea nouă n-a apărut la un grup uşor identificabil, deşi se concentrase asupra societăţii civilizate. Extrem de vulnerabili păreau, în special, elevii şcolilor din anumite zone. În alte părţi erau afectate secretarele şi funcţionarii de la oficiile poştale.

Bineînţeles, au fost implicate toate laboratoarele epidemiologice importante. Les a prezis că patogenul se va dovedi a fi oarecum înrudit cu prionii ce provoacă unele boli ale oilor... o formă de pseudo-viaţă chiar mai simplă decît un virus, şi mult mai dificil de depistat. Punctul lui de vedere era minoritar şi eretic, pînă cînd CDC[1] din Atlanta, în disperare de cauză, i-a testat ipoteza şi a descoperit exact viruşii latenţi anticipaţi de Les – în **cleiul** utilizat la lipirea cutiilor de carton pentru colete, plicurilor şi mărcilor poştale.

Firesc, Les a fost considerat un erou. **Cei mai mulţi** dintre noi, cei din laboratoare, am fost eroi. La urma urmei, constituisem prima linie de apărare. Procentajul celor dispăruţi din rîndurile noastre fusese teribil.

O vreme, ceremoniile funerare şi alte întruniri publice au fost

---

[1] Center for Disease Control: *(Centrul pentru investigarea bolilor) n.tr.*

suspendate. S-a făcut o singură excepţie, pentru Les. Procesiunea dinapoia sicriului său se întindea pe doi kilometri. Mie mi s-a cerut să rostesc necrologul. Iar cînd am fost rugat să preiau conducerea laboratorului, am acceptat.

De aceea, era normal să uit de SARD. Războiul cu COPAIC a mobilizat toate resursele societăţii. Deşi sînt un egoist, pînă şi un şobolan ştie cînd este mai raţional să te alături luptei pentru evitarea naufragiului...

În cele din urmă, am învăţat cum să combatem COPAIC-ul. Tratamentul cuprindea medicamentaţie şi un vaccin bazat pe anticorpi reverşi, dezvoltaţi chiar în măduva pacientului, supus în prealabil unei supradoze periculoase dintr-un compus al vanadiului, descoperit de mine. În majoritatea cazurilor, tratamentul era eficient, însă bolnavii sufereau un stress puternic şi, adeseori, necesitau un regim special de transfuzii masive de sînge.

Băncile de sînge se apropiau de ultimele resurse. Acum însă oamenii răspundeau cu generozitate, ca în vreme de război. N-ar fi trebuit să rămîn surprins cînd, după convalescenţă, mii de supravieţuitori s-au prezentat ca donatori voluntari. Dar, desigur, uitasem deja de SARD.

*

L-am respins pe COPAIC. Vectorul lui s-a dovedit prea instabil, prea uşor de curmat, odată ce fusese descoperit. Bietul virus n-a avut şansa de-a ajunge la stadiul de „negociere” imaginat de Les. Am primit tot felul de mulţumiri nemeritate. Regele m-a făcut KBE[1], deoarece îl salvasem personal pe prinţul de Wales. Am supat la Casa Albă.

După aceea, omenirea a beneficiat de un respiro. Aparent, COPAIC îi speriase pe oameni, trezindu-le un nou spirit de cooperare. În mod firesc, ar fi trebuit să fiu bănuitor. Însă, curînd după aceea, am trecut la OMS, preluînd diferite responsabilităţi administrative în Campania Finală Împotriva Subnutriţiei.

Uitasem aproape complet de SARD.

Te-am uitat, aşa-i? Oho, anii au trecut, steaua mea s-a înălţat, am devenit celebru, respectat, adulat.. N-am primit premiul Nobel la Stockholm. Ca o ironie a sortii, mi-a fost decernat la Oslo. Nu uita chestia asta! Dovedeşte că poţi păcăli pe oricine.

---

[1] K.B.E.: Knight of British Empire: *(Cavaler al Imperiului Britanic)* n.tr.

Totuşi, în adîncul mintii mele, nu cred că te-am uitat, cu **adevărat,** SARD.

Au fost semnate tratate de pace. Cetăţenii statelor puternic dezvoltate industrial au votat reduceri temporare ale nivelului lor de trai, pentru a contribui la lupta împotriva sărăciei şi a salvării mediului înconjurător. Se părea că, deodată, ne maturizasem.

Opiniile mele continuau să rămînă neschimbate. Subconştient, **ştiam** că nu putea fi adevărat.

După aceea, a treia expediţie marţiană s-a întors. În extazul general, aducînd cu ea pe TARP.

Abia atunci am aflat cît de **prietenoşi** fuseseră, în realitate, toţi patogenii noştri de pe Pămînt.

Noaptea tîrziu, împleticindu-mă de epuizare, mă opream înaintea portretului lui Les, atîrnat vizavi de uşa cabinetului meu, şi rămîneam locului, blestemîndu-l pe el şi teoriile lui nenorocite asupra **simbiozei.**

Imaginaţi-vă omenirea ajungînd vreodată la o legătură simbiotică cu TARP! Ar fi într-adevăr o chestie! Închipuieşte-ţi, Les, toate genele acelea **străine** adăugate zestrei noastre, bogăţiei şi diversităţii umane!

TARP nu părea interesat de „negocieri”. Stilul său era dur şi ucigaş. Iar vectorul era vîntul.

Omenirea privi spre mine, şi cei asemenea mie, aşteptînd salvarea. Cu toate acestea, în ciuda succeselor şi renumelui meu, ştiam că nu eram decît un impostor.

Reciteam însemnările lui Les Adgeson, mereu şi mereu, pînă spre orele dimineţii, căutînd inspiraţie, căutînd speranţă. Atunci, am nimerit iarăşi peste SARD.

Te-am regăsit!

Ah, da, ai dreptate, ne-ai făcut să ne comportăm mai bine. În acest moment, cel puţin un sfert din rasa umană îţi deţine ADN-ul. Iar în recent descoperitul, inexplicabilul şi raţionalizatul lor altruism, ei au dat tonul, urmaţi de toţi ceilalţi.

Totuşi, un lucru ciudat. Dacă nu ne-ai fi făcut atît de cooperativi, probabil că n-am fi ajuns **niciodată** pe blestematul ăla de Marte, nu? Sau, dacă am fi reuşit să ajungem, ar fi existat totuşi destulă paranoia în jur, încît să fie necesară menţinerea unei carantine decente.

Cu toate acestea, îmi repet într-una: tu nu-ţi faci **planuri,** aşa-i? Nu eşti altceva decît un pacheţel de ARN, protejat de un înveliş proteinic, cu însuşirea accidentală, repet, accidentală, de a-i face pe oameni să dorească

să doneze sînge. Asta-i tot, nu? Deci n-aveai cum să ştii că, făcîndu-ne „mai buni”, ne pregăteai pentru TARP, este? Sau ştiai?

*

Acum am mai obţinut unele paleative. Tehnicile mai recente par să aducă ameliorări. De fapt, ultimele noutăţi sînt excelente. Se pare că vom reuşi să salvăm în jur de cincisprezece la sută din copii. Cel puţin jumătate dintre ei s-ar putea să fie fecunzi.

Asta pentru popoarele care au suferit multe încrucişări rasiale. Heterozigozitatea şi varietatea genetică par să confere o rezistenţă sporită. Cei cu sînge „mai pur” vor fi mai greu de salvat, dar rasismul are preţul lui inevitabil.

Între timp, toţi perseverează. Nu se manifestă nici un fel de panică, aşa cum se poate citi în relatările despre molimele din trecut. Se pare că, în sfîrşit, ne-am maturizat. Ne ajutăm între noi.

Eu ţin totuşi în portofel un cartonaş pe care scrie că sînt Savant Creştin, că grupa mea sanguina este AB Negativ şi că fac alergie aproape la orice. Transfuziile reprezintă unul din tratamentele cele mai utilizate acum, iar eu sînt o persoana importantă. Nu voi accepta însă nici o transfuzie. Nu! Donez, dar nu voi primi sînge.

N-o să pui laba pe mine, SARD! Nu, nu!

Sînt un om rău. Privind retrospectiv, presupun că, în decursul vieţii mele, am făcut mai mult bine decît rău, dar asta a fost ceva întîmplător, produs al soartei şi evoluţiei omenirii.

Am coborît din turnul de fildeş al cercetărilor mele. Am coborît în mijlocul oraşului, unde spitalele supraaglomerate supurează şi delirează. Acolo lucrez acum. Pentru mine nu contează că mă comport aidoma tuturor. **Ei** sînt, cu toţii, nişte marionete. Ei cred că acţiunile lor se datorează altruismului, dar eu ştiu că sînt păpuşile tale, SARD!

Însă eu sînt un **om,** auzi? Eu hotărăsc de unul singur.

Febra îmi vlăguieşte trupul acum, pe cînd mă tîrăsc de la un pat la altul, ţinîndu-le mîinile, atunci cînd mi le întind, în căutarea alinării, făcînd tot ce-mi stă în putere să le uşurez suferinţele, să mai salvez cîţiva. N-o să mă-nhaţi, SARD! Ceea ce fac este propria **mea** voinţă.

Traducerea: MIHAI-DAN PAVELESCU